

LaCrònica

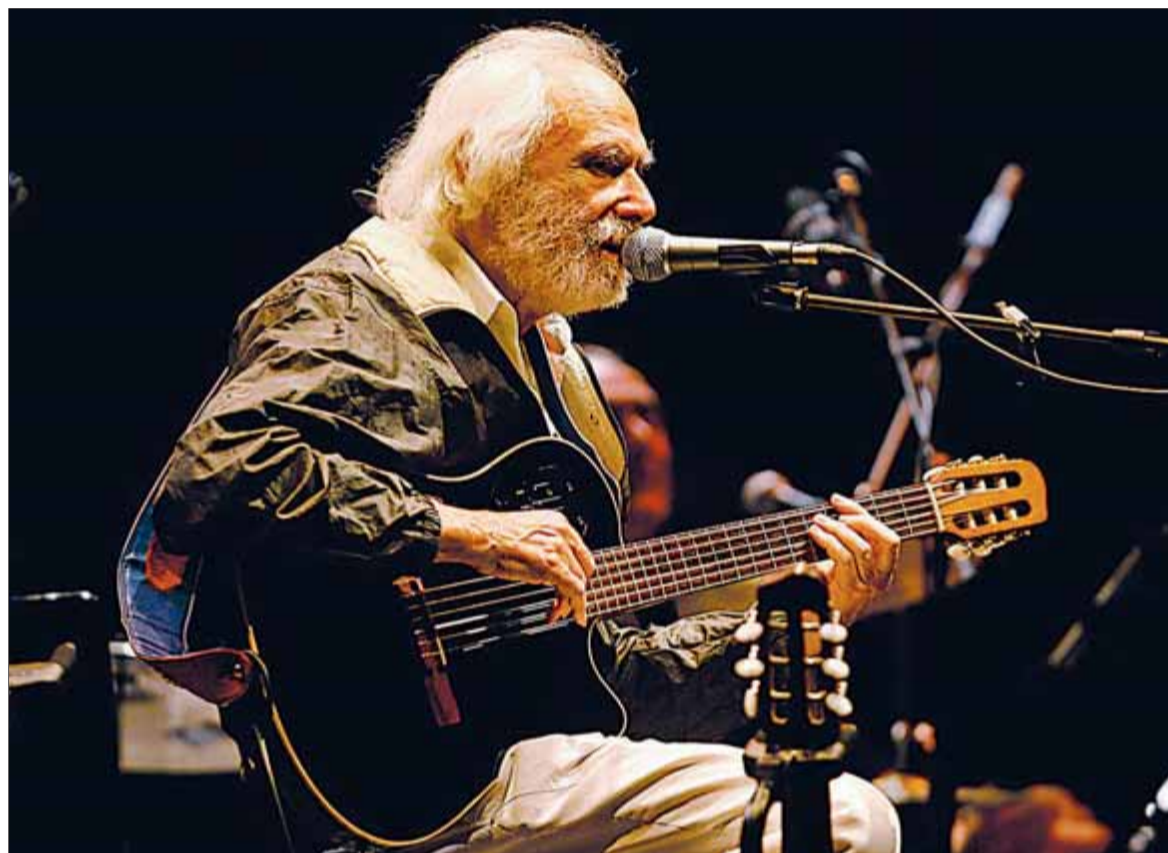
Felicitat permanent

David Castillo

Continua el meu *megatour revival* per la Costa Brava en una nova sessió que m'acosta fins al Festival Jardins de Cap Roig, a Calella de Palafrugell. La cita és amb Georges Moustaki, veterà compositor bregat en mil batalles, el *chansonnier* que més implantació popular va tenir al nostre país. Habitual dels nostres escenaris, ja va ser a Cap Roig el 2004 en una actuació amb tots els seus components: intimisme, dolçor, ironia, esperit llibertari i una melangia que li permet explicar-nos històries d'amor, viatges, gent estimada desapareguda, utopies, paradisos perduts, que poden contenir dosis de Brassens, Baudelaire i Kavafis, el poeta d'Alexandria, pàtria de Moustaki i on va néixer fa 73 anys.

El primer que vaig sentir mentre caminava cap al bonic escenari del concert va ser un comentari que un madur de més de cinquanta anys li feia a la seva jove acompanyant: "No hi ha ni un músic programat que tingui menys de 60 anys". Un fet que una de les noies de l'organització també va recalcar de passada quan li vaig preguntar si el cantant resistiria el recital amb l'amenaça de pluja pronosticada: "Està grandet i sembla que tingui més edat de la que té". Mirant-la vaig pensar en la cançó *17 ans* i vaig entrar a la platea encuriós per observar el públic, majoritàriament en edat de prejubiliació, i sens dubte amb la formació francòfona dels anys del Preu. Moustaki mateix, amb la seva habitual ironia, es va permetre espantar-se de la vellesa de molts dels seus temes. Genial!

Moustaki ha tornat aquest estiu al Festival de Cap Roig ■ CLICK ART FOTO

Hieràtic, controlant les forces com en un exercici de ioga, Moustaki va mostrar tot el seu imaginari

Acompanyat per un convincent quartet, va oferir un concert de gairebé dues hores, serè i càlid, ple de cadències, per on van desfilar alguns dels seus himnes existencialistes, *engagées*, des de *Ma liberté* fins a *Milord*, la més coneguda de les 40 cançons que va escriure per a un dels fenòmens més grans que ha donat la història de la música moderna: Edith Piaf. Enmig, i com qui no vol la cosa, el mestre va anar clavant una rere l'altra peces com *Ma solitude*, *Natalie* o *Declaration*, amb els fonaments d'un estil de viure: "Je declare l'état de bonheur permanent". Amb aquesta felicitat permanent, revolucionària, l'entranyable Moustaki va incorporar temes del seu nou disc d'inspiració brasilera. Fins i tot es va atrevir a agafar l'acordió i retre ho-

menatges a amics i a interlocutors com Mikis Theodorakis, Henri Salvador, Astor Piazzolla i el novel·lista Jorge Amado. I va fer al·lusions al *galop* de Paco Ibáñez.

Hieràtic, controlant les forces com en un exercici de ioga, Moustaki va mostrar tot el seu imaginari amb temes sovint corejats pel públic. Versos evocadors de sons mediterranis, de diferents cultures, accents dels anys del compromís i poemes més emotius encara per la veu trencadissa d'un cavaller que no perd l'oportunitat de fer cants a la resistència. Cap al final va cantar en català versions de *Le métèque* i de la *Balada de Sacco i Vanzetti*, els anarquistes nord-americans que van anar a la cadira elèctrica. Odes a la nostàlgia dins un temps amnèsic. ■

Cubelles oblida Charlie Rivel en els 25 anys de la seva mort

Bernat Deltell
CUBELLES

Cap homenatge ni recordatori. L'equip de govern de Cubelles sembla que ha oblidat que ahir feia 25 anys exactes de la mort de Charlie Rivel, fill il·lustre del municipi i considerat un dels millors pallassos del segle XX. Pel govern municipal, un quart de segle no és res i, per tant, no calia fer actes de reconeixement ni convidar la filla de Rivel, Paulina Schumann, que divendres va rebre el Premi Nacional de circ de la Generalitat.

L'explicació a tot aquest cúmul de despropòsits "és la manca de sensibilitat, ignorància i deixadesa del govern", segons Ana Martínez, regidora a l'oposició de l'Entesa per Cubelles. Martínez denuncia que des que hi ha el nou equip de govern, sorgit de les darreres eleccions municipals, l'ampliació del Museu Charlie Rivel s'ha aturat i que l'escultura que es va erigir al pallaso fa uns anys està situada en un entorn degradat.

El colofó d'aquest oblit culmina amb el projecte Ciutats Amigues del Circ, un pla que proposa la formació i difusió de l'art circense arreu de Catalunya i al qual s'han adherit onze municipis catalans: l'única població relacionada amb el circ no inscrita en el projecte ha estat Cubelles, "i no hi som perquè l'Ajuntament no s'hi va presentar".

La regidora de l'Entesa lamenta que, a part d'un petit acte esporàdic, no s'hagi aprofitat aquest 25è aniversari de la mort de Rivel per recordar la seva figura i promocionar el municipi. El govern de Cubelles, format per un pacte tripartit entre PSC, CiU i ERC, no ha fet cap declaració. ■

ElComentari

Jordi Costa

Els clics d'una nova era

L'altre dia vaig anar a l'aparatosa *première* d'*El caballero oscuro* al Coliseum, on la jove promesa Juan Antonio Bayona va exercir de mestre de cerimònies. No esperava sentir-me tan provocat per una introducció que, en principi, no creia que transcendís més enllà de la funcionalitat. El director d'*El orfanato* va rebre Christopher Nolan i el seu equip -inclòs el potencialment explosiu Christian Bale- amb dues

informacions que no deixen d'estar contrastades, però que, potser, s'haurien de fer anar amb una certa prudència: a) que *El caballero oscuro* és la pel·lícula amb la més gran recaptació de primer cap de setmana de la història -una informació objectiva, però que potser hauria de tenir en compte com es difon i es consumeix el cine en aquesta fase terminal (o, almenys, de canvi crític), marcada per la multiplicació exponencial

de còpies-; b) que *El caballero oscuro* s'ha situat en el rànquing d'Internet Movie Database com la millor pel·lícula de la història del cinema, superant *El padrino* de Coppola, títol que l'encapçalava des de fa, com a mínim, 10 anys. Aquesta segona informació també és objectiva, però Bayona no va veure que, al mateix temps, resulta terriblement problemàtica. Si el resultat és fruit de la vehemència puntuadora dels batmaní-

Amb els rànquings d'internet, milers de clics poden fundar una nova era de relativitat cultural o efímeres excel·lències

acs o d'una campanya de màrqueting més pròpia d'un *supervillano* que d'un megaprofessional de la promoció és una qüestió ara mateix irresoluble, però el fet dispara el pilot d'alarma sobre les maneres com es pot començar a escriure la història en temps de democràcia digital o de manipulació intangible. Milers de clics poden fundar una nova era de relativitat cultural o d'excel·lències efímeres.